תמונת „האיש עם הצפורן" מאת ואן גוג תלויה על קיר הגן „הנה, את התמונה שלוחן דולקת מנורת בחבוב, ופר־סר שמעופף סביבה מנקש על הזוגיות החמה.

האשה השוכבת על המטה אומרת לגבר הישב סמוך לה: „הנה, את התמונה שלח לי מחופה של איטליה". רואה אחת: עיניים לו ערמומיות, ותר־צפורן, קנה־הפרח, בפיו המעוות, והוא מוצץ את עסיסו בלשלוש. נדמה, כי אינו שפוי בדעתו, זה „האיש עם הצפורן", אך יותר ממה שיש בו מן הטירוף, חשה אני — זוהי דמות של תאוות במסכה!"

הסתכלה באצבעותיה, המתופפות על גבי כר רקום ריקמת־צבענים. „דמותה של התאוות במסכה, בטוח תפרוץ כל גדר". שתיקה.

מצחו של הגבר מקומט. הוא מרים את גבותיו בתרהור ומביט אל מעבר לחלון. אל גגות הפח של הצריפים, הסמוכים זה לזה כאילו נבנו בחפזה באנדרלמוסיה של ליל חשרך, ובידי בני־בניהם של צוענים נודדים; גגות הפח מבהיקים, רחוצים בטל.

ברפת נוהה פרה. בחדר הסמוך פו־לט מי אנחה כבדה ושואל: „כבר צלצלו לקום?" אין מענה. המטה חו־רקת בחדר הסמוך.

— „לחלות את התמונה בחדרי, —

— „לחלות את התמונה בחדרי, — הרי דומה הדבר כתומנה לחטא, לזר־סיר את מחלצות המוסר ולהיות כאי־שה ביער קדומים, השוחרת לגבר בשעת תשוקתה, ללא אותו מישחק מעודן של נכבשת בכיוכל".

היא נשתתקה. שלבה ידיה מתחת לעורפה. שערותיה הארוכות חמות היו, המטה חמה היתה. אך הידים — מגען צינן את צוארה.

— „במבטו יש, מבעד לערמומיות, גם אטימות של אדם, הצמוד אל מש־נהו, אל בשרו, בלי להצמד גם אל נשמתו".

— „ליל שרב" — אמר.

— „לשם מה היא מספרת לי את כל אלה?" — הרהר. אחר־כך משך כתפו, רצה לשבור את השתיקה הכב־דה, ושאל בלי לשאול כביכול: — „מתי יחזור גרשון?

שאל, אף על פי שידע את המעגה. בהטיית ראש ניער את השער מעל מצחו.

— „איולת! מי יוכל לענות על כך?" אמר.

היא עצמה עיניה. פיה היה פעור קמעא, ושניה הבהיקו בלובן לאור המנורה. העבירה לשונה על שפתיה היבשות. אחר כך, בלי לפקוח עיניה, אמרה בחיוך: — „אתה מסתכל בי?"

— „אני מסתכל בך".

„שדיה מתוחים כל כך", הרהר. „האם לאחר הנקת בניה עוד בשרה מרצף?"

— „אני מסתכל בך, אולם מבעד לפניך רואה אני את פני גרשון, בש־עה שהיה חוזר מן הכרם שמח, עניו, ומדי צבא עדיין לא לבש. על פני הים נודד הוא, הוא שהיה מסקל את אדמת הכרשים שלבן".

היא חזרה בלאט על דבריו: „בש־עה שהיה חוזר מן הכרם"...

„האם הרשב הוא ברגע זה על גר־שון? איני מאמינה בכך! כמה אי־אמת יש בשיחת שני אנשים. הרי בכל אדם דוברים כמה־וכמה קולות, אלא שרק קול אחד מנסר בחללו של עולם".

— „את מחייכת!"

— „לא. חיוך של בכי הוא".

— „האם עלי לעובך עתה וללכת לחדרי?" — תחינה היתה בארשת־פניו.

וכדי להוסיף על חוסר־אדישותו הו־סיף: „אחר חצות־ליל!"

— „אתה יכול להשאר".

„האם לא אמרתי מלים אלו, ממש כך, לפני שנים רבות? כמי אמרתי זאת?!"

— „אתה יכול להשאר", — חזרה ואמרה, אך הפעם הורגש בה היסוס־מה. היא פקחה עיניה. הוא הבין.

— „לא!" — אמר. — „לא. איני חושש למה שיאמרו בין כה וכה מר־בים להג. הידידות בין גבר לאשה בתוכנו סוגה במבטים! העינים הללו, החשדניות, הבוחטות, גרועות מן הקר־ציס — השד יודע למה — אשר קוראים להם חזחים".

היא רצתה להיזיר לשמע סיום דב־ריו, אך החיוך היה מאוגם, ורק קמט דק רעד ליד נחיריה. היא הביטה בו.

— „יודע אתה", — אמרה, — „בש־נה זו, בשנה ארוכה זו, שגרשון איננו בבית, הנני מהרהרת, מרבה להרהר על דברים שמעולם לא חשבתי עליהם. אתה מבין! הזמן עצר את מהלכו"... שמה את סנטרה על כחפה, הרימה מחצית גופה, בשענה על מרפקיה ואמרה, בהביטה אל התמונה שעל הקיר: „וכשהזמן עומד מנוע, חוש־בים מחשבות מוזרות. הנה, למשל: — בני כתולי־עינים הם, כגרשון, אך יכולתי ללדת, באותם מכאובים עצמם, בנים שחורי־עיניים. בנים שעיניים להם חומות, או ירקרקות. הנה! קודם לכן לא יכול היה אפילו רמז של הרהור כזה לעלות על דעתי. התבין לי? הזמן עצר את מהלכו"...

שמה את ידה על ברכו וחזרה ושאלה — „התבין?"

הוא החריש.

— „אהבתי את גרשון", — המשי־כה. נימה של עצבות רעדה בקולה. „היינו שותפים לבניין המשק, ולבסוף החברה, למחסור. ועתה, עתה ניתק משהו בלב. הכל נראה פעורפל, בלתי ממשי, חסר ערך. הנה, חזרתי לחדרי, לאחר שבני עכו על מטתם בבית־הילדים. רציתי לעצום את עיני ולי־שון. להירדם מייד. בלי הרהור, בלי מחשבות הזוועות ובאות, כסיוט מע־נה. לי — — שון! לעצום את עיני עד אותה שעה, עד אותו יום, שבו יהזור, סוף־סוף".

— „געגועים" — ענה כהד לצליל קולה.

„אין היא משקדת", — חשב בל־בו, — „אך גם אמת אינה אומרת. מורר: היא טוחה את הרגשתה בשעות דיבורה. אך את אשר חשה באותם ימי הגיוס לצבא שכחה. ואולי, אולי במזיד מעליטה היא דבר זה מנפשה?"

— „כן. געגועים על מי שאיננו כאן הם געגועים על מי שאינו קיים במציאות".

דברים אלו אמר בקול רם, והם נסרו בחלל. מייד נתחרט והוסיף:

„הגעגועים הם אמת, בשעה שאינם אמת כלל. אנו מוסיפים להם מן הגורל אשר בקשת לאחר ימי הסגריר, כלומר, צבעים המסתחיר אם נשכמהנו. („אני מפליג הרחק", — חשב בלבו). אך הצבעים הללו נמוגים בשעה שעור־לה שמשת של המציאות, — ותמצי־אנו אפורה, כדגיר", סיים את משר־פטו שבמאמץ. בוח היה לו להישען אל הקיר ובשתיקה לחוש את העיפות שלאחר יום קציר.

ארוכו ערב היתה אסיפה כללית בח־דר־האוכל, והחייב היה, כך הרגיש, חייב היה לענות לדברי ספקנים אכולי מרה שחורה. שם אמר את דבריו בלהבה, בחרם, באמונה. אך משנתפזרו אחרוני השתתפים בבניין המואדר, הל־בן, וגם הוא עמד ללכת לחדרו (חדר קטן של ווחק בקיבוץ), נשתתה לצדו מישהו מטושש ואמר: „ואחה מא־מין?!" ולא בלי אדש על שפתיו המדופסות הוסיף: „הבביים!" את הסיפורים האלה שמענו מכבר!"

עד שביקש להשיב, נסתרק הלה לחוך החשכה ולא היה אלא צלו של עצמו.

ליד אסם־התבואות סובב השומר, ויותר ממה שנתכוון לשיר, רצה לבדח את דעתו, ואף על פי כן זמר אל האפלה:

יש משפט לכל דבר חטא
רק לנפש אין שופט.
אוי לי, ווי לי יפר לי, מר,
הבו יין ושכר.

וחזר בשלוה, בטלטלו את הרובה מכתף אל כתף:

אוי לי, ווי לי מר לי, מר,
הבו יין ושכר.

„אני מאמין?! אני מאמין?! — השיב לצלו של הלה, אשר לא היה לצדו זה מכבר. כשפסע במעלה הגבע־עה, והבלוקים החדשים היו כמין שדר־רה מימינו ומשמאלו, הרחיב צעדיו לקראת החלון המואר. „היא נדרמה, והאור דולק?!

עכשיו ישב על מיטתה, בשען בגבו אל הקיר, ואותן שפתיים מרופסות, אכולות־שרב, לחגו: — „אתה מא־מין?"

— „במה אתה מתרחה?" — שאר־לה, כשחיא מיישרת את קפלי שמלתה עד הברך המורמת.

— „על האדם", — השיב תשובה סתמית. „על האדם ועל עוד מש־הו"... — הניף את כפו כחוסכה לדב־דיון. „יודעת את, — השיב גם לאותו שואל — „כפי הנראה. אותו „משהו" בלתי נתפס הוא הוא האדם".

— „לא ירדתי לכוונת דבריך".

— „הנה, דברתי שעה ארוכה בא־סה, על האחריות למעל, על ההכרח לנהוג באכזריות כלפי יחידים הפורי־קים מעליהם כל עוך. על העונש כאמ־צעי אחרון ויחידי, — אך חברה הרוו־צה לבנות את חייה חייבת להוציאו מנרתיקה ולהשתמש בו למעשה: להרחיק את החבר מתחומה! חברת־אנשים, שאינה יודעת במקרים מסו־ימים למצות את כל זומר הדין, לא חשא את עצמה — היא תיהרס מבפ־נים! בחברתנו אין איש יכול לעשות דיי לעצמו. המרים יד להכות — יוצא מן החברה בלי כל דיון! אותה שעה ראיתי בקרן זוית את אורי הרפתן. את עיניו. הוא הכה חב־רה, הנושאת עמו בעול שנים על שנים. ועדת־הביורורים הציעה לאסי־פה — „שלילת זכויות החבר למשך חצי שנה והתראה חריפה". אורי הציץ בי מבעד לשערו המחולחל, העצוב. עיניים אלו, הרהרתי בלבי, עיניים אלו ירדו מתמונותיו של מארק שא־גאל. עיניים יהודיות, עצובות, תהו־מות. ואותן שתי עיניים שחורות הביטו בי, כאילו מחצתי את אישונן באגרופי, מחוץ ופצוע. לא המשכתי לדבר. מה ערך, מה משקל לדיבורים, בשעה שאתה רואה לפניך איש מכונג והוא, — הוא ילד! ילד מבעד לשי־רידים העבותים, מבעד לערוך המוצק ומבעד לאותן ידיים, ידי עשיו, אשר היכה בחן. הי כה! בוועדת־הבי־רורים טען, כי עצביו נחמרטו. כך טען. עליו לקום לילה־לילה לחליבה. אין מחליפים את העוברים בשבתות. אין דואגים לחברי־עובדים קבוע. סופו של דבר: — „עצבי נגדו בי!" — אמר. והנה, לפני שכליתי את דברי, ראיתיו נוגע בי מבט של כאב. של בקשה אילמת: „הרף!" מביטה את. לרפתנים יש גוון אדמדם בעפעפיהם, כלאנשים הממעטים לנום. ראיתי את העיפות בפניך!...והאמנתי לו! הא־מנתי, כי יש גבול שבו חסר אוי האדם אותו „משהו" בלתי נתפס, והוא, הוא הקובע דמות לאדם בתוכנו: חח־יך. המבט. אופן הדיבור. אסוף לחברה ילות לחבר שבתוכה לאבד במאמציו למען המשק אם צלם־דמות האדם. את מקשיבה לדברי?"

— „אני מקשיבה. השמעת כי הצר־צר מזמר ליד חלוני? הקשב! הנה. אתה שומע?"

— „כן. האזנתי". — השיב. — „וליד הבריכה קרקור צפרדעים. סימ־פוניה של הלילה הלבן".

היא השענה את כף רגלה היחפה אל ברכיו, מתחת אל אברי גופה ואמרה, בלי שום קשר לדבריו:

— „הדשא בוודאי לח. רטוב. כסה את רגלי בשמיכה".

הוא מרכין ראשו אליה, בסמוך לרא־שה, נוטל את השמיכה הצבעונית, הדר־קה, ועוטף את כפות רגליה היחפות. שניהם מסתכלים עתה בידיו המסר־אבות.

— „שמן־מכונות?" — מתבצל הוא.

— „לפני האסיפה שפלתי בטראקטור, במוסך. אנו כובשים חציר בשדות שמ־עבר לפפי הרכבת, והיה עלי להכין את המכונה לדרך האורוכה. מדוע אמרת, כי הדשא בוודאי לח? לע־תים מעניין לעקוב אחרי רשיונות האנשים, בשזרן חוטים־חוטים דקיקים למסכת ארוגה יפה — דמות אנוש.

— „מדוע אמרתי זאת? גו. הנה כך, לא חקשבתי כל העת לאשר דברת עליו"...

— „על אורי הרפתן?"

— „כן. את דבריך על אורי, שמע־תי את קולך ולא את פנים אשר בסא. לקולך הקשבתי רב קשב. אך אותה שעה עלה ארצור הצרצר ליד החלון, וסברוה הייתי משום מה, כי הדשא בוודאי לח הוא".

דממה. פסיעות אדם על שביל החצץ. דממה.

— „באחד הלילות, ליל קייץ שחון, הוצאתי מחצלת קנים אל הדשא. שמ־תי כר מראשותי ושכבתי מהודהדת עם רבת — עד בואו של גרשון! לא שאלתיו, היכן היה. לא. היה בי הכח לא לשאול. למה אסתיר זאת מפניך, הן כולם יודעים — תמיד יודעים הכל, ולא אותו אדם החייב להבין, לחוש, לפני כולם — אני „כבר" ידעתי! זכי כן היה! ידעתי. אך לא אמרתי כלום. מה אצייד לו! הוא שכב לצדי שקט. אדיש. תהום נפערה באותם הרגעים ביני לבינו. קולו החדגוני של הצרצר בקע ליד החלון. הזמן עצר במהלכו"...

— וכשהזמן עומד, חושבים מחשבות מוזרות", — אמר בחיוך.

— „לא כך... אז לא חשבתי על הזמן. ידעתי כי הוא נושא את ריחה שלה. ולי היו שני ילדיו. ידעתי, כי לא אלוך ממנו. אמרתי לנפשי: „הוי שקטה! יש קן לילדים ואסור להרוס! הוי שקטה, ולוא למען ילדיך". מוזר הדבר: אני אהבתיו, אהבתיו, אך לא כבתריו. את האדם שבו לא הערכתי. מי יבין לי אם אומר, כי קשה היה לי להביט בעיני ידיי משום שעיניו ש ל ו, הכחולות, היו נבטות מתוכך. והנה אותו ליל קייץ — רציתי לקום מעל המחצלת ולהכנס החדרה, לחדר זה, שלנו, והנה, כבחסה הדעת, חפן גרשון את כפי בכפו — ידו של בר־מינן היתה חמה ממנה! הוא לא הביט אלי, את דבריו אמר לצרצר שליד החלון, לרסיס־כוכב נושר מן השמים, לדמות זרה לו, רחוקה.

„במוצאי־שבתי", — אמר, — „אני נוכרת היטב את המלים הללו. במוצ־אי־שבת בוחרים את המגויסים מקבוי צנו. למלחמה בעמלק. אני חייב ללכת!"

חלצתי את ידי. כרעתי לרגע על ברכי והישרתי מבטי אליו. הוא צמצם את שמורותיו. מכל הליכותיו, ממבטו תתוהה הרגשתי אותה. את זו שלא ידעתיה. לא עניתי כלום הלכתי החדרה וישכבתי.

כל אותו לילה שכבנו ערים. ידענו, כי אין איש מאתנו ישן, ולא פצינו פה. התשתיקה לא הופרה גם ביום. ואחר כך: אספה כלליה. גשם. מצ־ליף בעוז על גג מבנה של חדר־האוכל. גרשון קם לדבר. ישבתי על הספסל בפנה. סרבתי, קפעת הצמר על ברכי, ומבטים בוחנים מכל עבר. אך לא ראו כלום. אדישה הייתי כלפי חוץ.

— „אני תובע מן הקיבוץ שיאפשר לי ללכת לצבא! הנני חבר ששרשיו נערצים עמוק באדמה הזאת, במקום הזה. אל ילכו רק הרווקים. אי נשלח לצבא רק אם אלה שקר, ונות להוציאם ממקומות העבודה שבמשק".

סופה גדולה היתה בחוץ, רעמים, ברקים. החשמל כבה. סגריה דלקה בחשכה. גרשון הוסיף לדבר. באפלה היה קולו זר לי. יש רגע שבו כאילו מסתכם חשבון חייך: „ידך לו. ילך לו", חשבתי. עיפה הייתי.

שוב היה אור בחדר־האוכל, וא־נשים מצמצו בעיניהם אינו פנים אדי־שים. קופאים. קהות־שד־עיפות נסוך על פני חבר שנרדם, בהישענו אל השולחן בכל כובד גופו.

— „זוכר אני — אמר לה — מן הדר ירדו אז נחלי־מים רבים וה־ציפו את השדות. זוכר אני — זר סיף — את סדבת לדבר באסיפה הזאת".

— „כן. וכי מה היה עלי להגיד?! מה ידעו האנשים אשר קמו, זה אחר זה ודברו על נטיעות, קודרונים, ענ־בי מאכל וענבי יין, מה ידעו על המחרחשה בלבבי! ואחר כל אלה פלא הוא שדברתי אליך על געגועי אליו?"

— „לא. אין... „לא יודע מה כת־שיב. — „הא אמרת, כי אהבת אותו. אך"... — לא סיים.

היא אמרה:

...„אלא שקא כיבתיו. אך בינתיים חלפו שנים. הוא כיתב לי לעתים קרובות. אלא שבליות השרב אינו יכולה להשתחרר ממחשבה מטרידה: שם, בנכר, ההולך הוא לבתי קלון? התבין!... בדידות של גבר, — גרשון יסלח לי. אני מתאמרת לי: ספינה עוגנת בנמל. המלחים הגויים יורדים לחוף אל המסבאות. יצאניות מקדמות פניהם בחיוון. מבעד לפרכום — מלה מלבבת, גוף אשה הם. ובשעת שכרון אולי חשים הם: ענני עצים מסר־כים ביער על נערה רכה שהגיעה זה עתה בשביל. שמלתה יבשה, ורבב אין עליה. הזיון. כך. גרשון וודאי אינו הולך עמהם. אל תחייך: חוב־רות „השדה" מונחות לו בערסלה, וב־שעות הפנאי היא מעיין בהן. אך — קשה לגבר לשאת את בדידותו... שנה תמימה נודד הוא מחוץ אל חוץ, קשה לגבר"...

הם הביטו אל הפרפר המעופף סביב למנורה.

— „ומדוע דווקא לגבר?" — שאל. — „הגך לבדך זמן רב כל־כך אותו פרק זמן עצמו. ממש כמהו ומוזע חושבת את, שכבו גורלך מגורלך?"

הוא חש את ספיח־זקנו שעלה בלחיו והרהר: „שיחה ארוכה! וכל זה משום שעמד לכבות את האור בחדר־הרהור. לכבוש את החציר... בשדות — קוצים לרוב, וסכין המקצרה אינה „לוקח". נוכרח לבער את הקוצים מן השדה לפני הקציר. עסק ביש!... הגך עוסק במקצרות, בדיונים ושם מחכה חדרך הקסן, העזוב. שוב תשקע בשינה, כאבן הצוללת במים עזים. יע־לת ויבוא יום חדש, שמש שמגורת, אבן, טרטור הטראקטור, — „הי, הטראקטור אינו פועל כחלכה — ל—ע—צ—ר—ר!"

הוא נתכווץ קמעא, לפת את בר־כיו וישב בלי נוע. היא הביטה בו: „הנה מכירים אם שנים רבות!" חשבה, — „ואף על פי כן, לא ראיתי עד כה, כי שפתיו עבות כל־כך. עבות ותאוותנית, ובקול אמרה: „יר־דע אתה, לא הייתי מרגישה שמץ קנאה, אילו ידעתי כי יד־יו אשה יחב־קוחר שם, בבדידותו. אך לבתי קלון אל יקך!"

— „הבחורים שלנו גאים על סחר־תם" — השיב.

— „מה ערך יש לטהרה בעיני אדם המשליך נפשו מגבר, העומד לאבד את חייו בכל רגע?! הוא כוחב על שדות־מוקשים בים. על הים השקט, ואדוות מלחכות רוטנות ספינה ומסחי־רות את המות בתוכן. צוללות אוויב משוטטות, מוקשים. זיק אש, והספי־נה עולה בלהבות הנה כך בעה הלה ספינה על פני מרחבי האוקיינוסים, ועליה אדם שהיה מהוקר בין שורות הגפנים, ימזמרה בידו. הלך גרשון אל הצבא, אל הצי, כדי לאחוז את הקר־עים בנפשו. להשמיד את הצורר ו...לשוב ולהיות הנה כך בעה את המחיצה אשר הקים בנו דיין".

שתיקה.

— „רק פעם אחת חי אדם בער־לם!" — אמר.

„כף־רגלה נצמדה אל ברכו. „עלי ללכת ולשכב לשון".

השחה את מבטו עליה. הוא חש, כי השרב חודר לבשרו ומצית גם בר־מו שרב אפל. שתי כפותיו אחזו בכף רגלה.

— „כף רגלך צוננת היא". — ולא הכיר את קולו שיו. אדם זר היה זה. אדם זר שעמד בפנה החדר והגה את המלים הללו. שפתיה היו צמודות זו לזו. אחר נפתחו כפרח. והוא חש את צמאון השרב של השפתיים הללו. הן היו פשוקות לעומתו בלא בושה.

„היא רוצה בך", — הרהר. „ואתה אוחז בכפות רגליה מעשה מזקיקון", — הקניט את עצמו.

— „אתה שומע: הי־צ־ר־צ־ר!" — היא אמרה זאת וגם צליל קולה היה מוזר.

הוא שכב לצדה. האור הקלוש של המנורה שיקע את פניו באור יצל. נונות היה לו בכך. הרגעים יחלו בש־תיקה כבדה. הוא שכב לצדה ולא נגע בה. הסתכל בידיו השחורות, במכנסי התאקד הדהויים והקומטים, ושוב לא היה מבטו אותו מבט חברי. אדיש במקצת, אשר העלה קמטים דקיקים על מצחו בזקפו גבותיו בשעת דיבורו.

— „רעכשיו", — אמר פתאום — „ועכשיו הנני זרים זה לזה יותר מקודם"...

ראשו נגע בכתפה. רצה לקום וללכת.

אשה זרה היתה לצדו. קמט של מרירות בזוויות פיה.

— „אני ע־יי־ף", — מלמל, — „לא־חר שכבשנו מאות חבילות חציר, הוכ־רחנו לטעון בקשישנים את החבילות על המכוניות שהגיעו לשדה בעדרב היום. עייפתי".

הוא בצטנף וכך שכב שעה ארוכה והקשיב לקול הצרצר. אחר כך שמע אותה מדברת — כאילו מסך של ערפל הפסיק ביניהם; העייפות הצמידה את עפעפיו. הוא חזר ופקחן.

— „ידעתי, כי הלילה הזה לא אהיה יחידה כאן, — אמרה. — רציתי לחוש הלילה, כי אדם חי אני. אשה. בכנני סתר ידעתי, כי יהיה מה שאני רוצה שיהיה".

הוא תמה למשמע אוזניו. הרים ראשו והסתכל בעיניה מן הצד: „אור־המבורה נגה באישונים".

הוסיפה: „אין אני נערה צעירה, — כבר לא. רוצה אני, כי תבין לי: אין זו תשוקת־פתע. ראשי צלול עלי, וכך, רכ־ז־א־ת רוצה אני להסתף אל המ־ערבולת, — ב ה כ ר ה.

רצה להסותה. „לשם מה היא מל־הגת כל הזמן?" — חשב — „האם בכך יקל לה יחסוה?"

היא קמה מן המטה, כדי להביט לעברו. הוא בחן כל זיע שלה. „עדי ללכת! לשם מה כל התעתועים הל־לו?! אך לא קם. אברופו ליד המטבח. המכוסה זיפי שער בוקשה, ומבט של שממון בתקרת הערץ הנמוכה.

היא החלה לפשוט את בגדיה והניח־תם במתיונות על הכסא. עכשיו עמדה עריומה על הרצפה, בפסיעות קלות קירבה ושכבה לצדו.

אותה שעה היה שומר מנומנם פר־סע ופרוס:

יש ספינות מפציגות אל אפקים
אל דממה מופלאה ורווית סודות
והים כה שקט וצחורים הגגים
ואדם אז טוהה קורי חלומות...

חלץ את אבריו ופיזחק אל מול כוכב־השחר, שעלה לבשר יום קייץ שחון.

נעו. תש"ר.

ליל שרב

ספור / מאת יגאל מוסנזון